

moje postelje in iztegujeta ročice k meni. Oh, proketo življenje . . .  
Še nocoj, še jutri . . . in potem?"

Za čas se je spojil s tišino. Oči so zrle nekam daleč preko zidov.

„Vidite,“ je pričel zopet tiho, „tam je tisto dvorišče, kjer so jih obešali. Prazno je, le štiri stene pod cerkvenim zidom, tam je kapelica — so vislice. Hm . . .“

Pričel se je dvigati. Zabodel se je z očmi v mesečino in velike roke so se tresle . . . Nepremično je gledal in težko dihal . . . Petroviča je grozilo, kajti blesk oči v mesečini je bil strašen.

Tisti hip se je raztegnil preko neba oblak, kajti mesečina se je nalahno zganila.

Groll se je spustil nazaj, obležal vznak, in kakor da se je iz drobovja izvil glas, tako mračno je zastokal:

„Grešil sem, grešil!“

Par trenutkov pozneje je zaspal, nemirno sopeč, in držal roko kakor bi se branil nečesa v prsih.

(Konec prihodnjič.)

Miran Jarc:

## Večerni pogovor.

**V**ečerno topli, sočni ton šumečih trav, gozdov in vod, mraku, pokoja; zvon z daljav proseč, tožeč, težko pojoč; in spev mehak je zazvenel, zašelestel in kot ljubav in plah pozdrav je trepetal; bolesti prošle vzdih srca se razpršil je kot oblak v neba modrine . . .

Tedaj srce zaslutilo, začutilo je v sebi moč, neviden trak je vzplapolal in se razpel je iz srca in prek nebá tja do daljav večernih zor; škrlatni plašč, želje in misli pojejo v molitvi tajni, brez besed, kot da se pogovarjata v večernem molku Duša, Bog.

